

AHOGY MEGLÁTTAM

Ahogy megláttam
az üres pezsgősüvegeket,
egyszerre
vörös lett előttem minden.
És láttam, ahogy
fordulnak ki ruháim
szekrényeiből,
bordó ingem vágyam sejtve
indult, de én
utánanyúltam,
hogy lássa,
föllebbezek ítélete ellen.

Ki hoz vizet, könyörgök,
a kerekas kútról
és fejes virágot,
ha elmegyek és fejbe lövöm magam?
Gondoljuk meg,
ki olvassa könyveidet?
Az egerek megeszik
Balzac összes műveit
és hasat eresztve a kultúrától
(tanult egerek)
lábad közt hűvös bársonyként
rémíszteve átosonnak.
Ki olvassa könyveidet,
szeplődöt kicsoda, Anna,
ha elmegyek és fejbe lövöm magam?

Ó, ne ne vess.

Könyörgök az ásitásodért,
vele úgy el tudod választani
az éjt a naptól,
a tejért sivalkodok,
mint egy kismalac,
öntsd kis kobaltvályúmba,
természetesen, ahogy szoktad,
meglágyítva előbb,
könyörgök a Balatonért,

a Klári nővér mosolyáért,
melyet a szél,
az sem tud lerúgni arcáról,
a férje sem szétroncsolni,
az Aranylábú Bika se.
Mi lesz veled,
nem vagy már szép s fiatal,
vagy nem is voltál. Ígérem,
adok inni kaktuszaidnak,
melyek csupa szimbólumok,
szomjukat oltom,
amíg te az irodában görnyedsz,
mint egy rubensi angyal,
megtanulom a tévéjavítás
fortélyait,
csak vond vissza ítéleted.

Ó, ki üti agyon a pókot,
ki szeret ebben az aszályban,
mondd, kicsoda,
hogya elmegyek? stb. stb.

Ó, ne kívánd, hogy mindent
[kiteregessenek,
megalázzam, kifordítsam magam,
[mint egy
piócát, elárulva nekik ebben a
[versben.

Meghalok a slágereidért.
S ha elküldesz,
bosszúból ellopoim azt a drága
bécsi manzsettagombot,
a cseh borotvakészletet.

És ne ne vess,
ó, ne ne vess,
széttörlek, te aranyjárom,
te szigorú mennyei ablak.

CSAK AZ ELSŐT NEHÉZ

*Csak az elsőt, a legelsőt
nehéz kidobni.*

*Hagyd még nyugton,
engedd egy kicsit élni ezt a
fölösleges világot.*

*Idejük múltán konzervnyitók,
dobozok, tollak,
gyújtók, amelyek sose égtek,
kis fényes,
titkos eredetű és rendeltetésű
tárgyak, üres,
csak forma s csillogás,
dolgozók kívül-belül,
egy selyemmel bélelt ünnepi meghívó,*

*jó asztalokról,
finom kezekből aláhullva:
mennyi fontos,
jaj, mennyi érett szemét
halmazódott fel itt,
nem lehet kiszórni, elveszteni...
Uram, a víz
a párkányra emeli fejét.
Hagyd még nyugton,
engedd egy kicsit élni,
először belül törd össze
ezt a vérré vált liliumot,
belülről engedd el.*

*Csak az elsőt nehéz kidobni
hajódból,
az elsőt a legnehezebb.*

